

ΕΤΟΣ 60όν

14 Ὀκτωβρίου 2012

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 42 (3098)

Η ΠΑΡΑΒΟΛΗ ΤΟΥ ΣΠΟΡΕΩΣ

Κύριος Ἰησοῦς Χριστός ὁ καλός σπορέας

Μέ τή σημερινή παραβολή τοῦ καλοῦ σπορέως ὁ Κύριος μιλάει στούς ἀκροατές του, κατά τρόπο ἀνάλογο πού ὁ Θεός μιλοῦσε στήν Παλαιά Διαθήκη. Ἐκεῖ ὁ Θεός παρουσίαζε τόν ἑαυτό του σάν κάποιον πού φύτευσε ἕνα ἀμπέλι καί τό περιποιήθηκε (βλ. Ἦσ. 5,1 κ.έ. καί Ψαλμ. 79,9 κ.έ.). Ἐδώ ὁ Κύριος Ἰησοῦς παρομοιάζει τόν ἑαυτό του μέ σπορέα πού βγαίνει νά σπείρει στό χωράφι του. Μιλώντας ἔτσι φανερώνει τήν ἀλήθεια ὅτι αὐτός εἶναι ὁ ἴδιος καί μόνος Θεός, ὁ ὁποῖος μιλοῦσε στό λαό του στήν Παλαιά Διαθήκη.

Ἀποκαλώντας τόν ἑαυτό του σπορέα ὑποδηλώνει ὅτι πάντοτε σπέρνει σέ ὅλο τόν κόσμο τόν σπόρο τῆς διδασκαλίας του ποικιλοτρόπως. Διδάσκει μέσω τοῦ βιβλίου τῆς κτίσεως, διά μέσου τῆς συνειδήσεως, μέ τή σοφία πού χορηγεῖ στούς ἀνθρώπους, μέ τή θαυμαστή πρόνοιά του πρὸς κάθε ἀνθρωπο καί μέ ἄπειρους ἄλλους τρόπους.

Μέ τή φράση «ἐξῆλθε νά σπείρει» ἀναφέρεται στήν ἐνανθρώπησή του καί τήν ἔνσαρκο ἐπιδημία του στή γῆ, γιά νά σώσει τούς ἀνθρώπους. Δέν ἤλθε γιά νά κρίνει καί νά τιμωρήσει, ἀλλὰ γιά νά ἐπιμεληθεῖ τό χωράφι του, πού εἴμαστε ἐμεῖς οἱ ἀνθρωποι, καί νά σπείρει τό λόγο τῆς εὐσεβείας. Σπέρνει τό σπόρο του. Δέν εἶναι κάποιου ἄλλου ὁ σπόρος, ἀλλὰ δικός του. Οἱ προφῆτες δέν δίδασκαν δικά τους λόγια, ἀλλὰ τά τοῦ Θεοῦ. Γι' αὐτό καί ἔλεγον: «Τάδε λέγει Κύριος». Ὁ Κύριος ὁμως προσφέρει τό δικό του λόγο, διότι αὐτός εἶναι ὁ προαιώνιος Θεός, ὁ ὁποῖος δημιούργησε τόν κόσμο.

Σπέρνει τό λόγο του ἀδιακρίτως καί ἀφθόνως σέ ὅλη τήν ἀνθρωπότητα. Μοιλονότι προγνωρίζει ὅτι δέν θά τόν δεχτοῦν, οὔτε θά τόν καρποφορήσουν ὅλοι, ὥστόσο ἀπό τή μεριά του δείχνει τό ἔλεός του πρὸς ὅλο τόν κόσμο. Μιλώντας κυριολεκτικά, εἶναι πράγματι ἀδύνατο νά καρποφορήσει ὁ δρόμος, τό

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Λουκ. η' 5-15)

Ἡ διάδοσις τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ

Εἶπεν ὁ Κύριος τὴν παραβολὴν ταύτην· Ἐξῆλθεν ὁ σπείρων τοῦ σπείρειν τὸν σπόρον αὐτοῦ· Καὶ ἐν τῷ σπείρειν αὐτόν, ὃ μὲν ἔπεσε παρὰ τὴν ὁδόν, καὶ κατεπατήθη, καὶ τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ κατέφαγεν αὐτό· καὶ ἕτερον ἔπεσεν ἐπὶ τὴν πέτραν, καὶ φυνὲν ἐξηράνθη, διὰ τὸ μὴ ἔχειν ἰκμάδα· καὶ ἕτερον ἔπεσεν ἐν μέσῳ τῶν ἀκανθῶν, καὶ συμφυεῖσαι αὐτὰ ἀπέπνιξαν αὐτό· καὶ ἕτερον ἔπεσεν εἰς τὴν γῆν τὴν ἀγαθὴν, καὶ φυνὲν ἐποίησε καρπὸν ἑκατονταπλασίονα. Ἐπηρώτων δὲ αὐτόν οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ λέγοντες· Τίς εἶη ἡ παραβολὴ αὕτη; Ὁ δὲ εἶπεν· Ὑμῖν δέδοται γινῶναι τὰ μυστήρια τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ· τοῖς δὲ λοιποῖς ἐν παραβολαῖς, ἵνα βλέποντες μὴ βλέπωσι, καὶ ἀκούοντες μὴ συνιῶσιν. Ἔστι δὲ αὕτη ἡ παραβολή· Ὁ σπόρος ἐστὶν ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ· οἱ δὲ παρὰ τὴν ὁδὸν εἰσὶν οἱ ἀκούσαντες, εἶτα ἔρχεται ὁ διάβολος καὶ αἶρει τὸν λόγον ἀπὸ τῆς καρδίας αὐτῶν, ἵνα μὴ πιστεύσαντες σωθῶσιν. Οἱ δὲ ἐπὶ τῆς πέτρας, οἱ ὅταν ἀκούσωσι, μετὰ χαρᾶς δέχονται τὸν λόγον, καὶ οὗτοι ὀρίζαν οὐκ ἔχουσιν, οἱ πρὸς καιρὸν πιστεύουσι, καὶ ἐν καιρῷ πειρασμοῦ ἀφίστανται. Τὸ δὲ εἰς τὰς ἀκάνθας πεσόν, οὗτοί εἰσιν οἱ ἀκούσαντες, καὶ ὑπὸ μεριμνῶν καὶ πλοῦτου καὶ ἡδονῶν τοῦ βίου πορευόμενοι συμπίπτονται καὶ οὐ τελεσφοροῦσι. Τὸ δὲ ἐν τῇ καλῇ γῆ, οὗτοί εἰσιν, οἵτινες ἐν καρδίᾳ καλῇ καὶ ἀγαθῇ ἀκούσαντες τὸν λόγον, κατέχουσι, καὶ καρποφοροῦσιν ἐν ὑπομονῇ. Ταῦτα λέγων, ἐφώνει· Ὁ ἔχων ὄρα ἀκούειν, ἀκούετω.

πετρῶδες ἔδαφος καὶ ἡ γῆ πού εἶναι γεμάτη ἀγκάθια. Ὅταν ὁμως πρόκειται γιὰ ἀνθρώπους, ὅλα εἶναι πιθανά. Μπορεῖ καὶ ὁ ἀδιάφορος καὶ ὁ σκληρόκαρδος καὶ ὁ πολυμέριμος ἄνθρωπος νὰ μεταβληθεῖ, νὰ μαλακώσει, νὰ δεχθεῖ μέ εὐγνωμοσύνη τὸ ῥόγο τοῦ Κυρίου, νὰ μετανοήσῃ καὶ νὰ σωθεῖ. Ἄν τελικὰ στὴν παραβολὴ τὰ τρία αὐτὰ εἶδη ἀνθρώπων δέν ἄλληξαν, αὐτὸ δέν ὀφείλεται στό σπορέα, ἀλλὰ στὴν ἀμετανοησία τους.

Συγκράτηση, ὑπομονή, καρποφορία

Σύμφωνα μέ τὴν παραβολή, τρεῖς εἶναι οἱ μερίδες ἀνθρώπων πού χάνονται. Πρῶτοι εἶναι αὐτοὶ πού ὅταν τύχει νὰ ἀκούσουν τὸ ῥόγο τοῦ Θεοῦ, δέν τὸν συγκρατοῦν μέσα τους, ἀλλὰ δείχνουν ἀδιαφορία καὶ περιφρόνηση πρὸς αὐτόν. Μετὰ εἶναι αὐτοὶ πού δέχονται προσωρινά μέσα τους τὸ ῥόγο, ἀλλὰ ὕστερα ἀπὸ κάποιον πειρασμό ἢ θλίψη, ἀπομακρύνονται ἀπὸ τὴν ὁδὸ τοῦ Κυρίου. Τρίτη εἶναι ἡ περίπτωση ἐκείνων πού κρατοῦν μέσα τους τίς ἐντολές τοῦ Κυρίου σέ ὅλη τὴ ζωὴ τους, ἀλλὰ δέν τίς ἀφήνουν νὰ καρποφορήσουν, ἐπειδὴ σκορπίζουν τὸ νοῦ καὶ τὴν καρδιά τους σὶς μέριμνες, τὰ πλοῦτη καὶ τίς ἀπολαύσεις τοῦ παρόντος βίου.

Αὐτοὶ πού σώζονται, σημειώνει ὁ Κύριος, φέρουν τὰ ἀντίθετα χαρακτηριστικά μέ τίς τρεῖς προηγούμενες κατηγορίες ἀνθρώπων. Συγκεκριμένα, ἴσκει ὅτι

Μετάφραση τῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς

Εἶπεν ὁ Κύριος τὴν ἐξῆς παραβολήν: «Ἐβγῆκε ὁ γεωργὸς διὰ νά σπείρῃ τὸν σπόρον του. Καί ἐνῶ ἔσπερνε, μερικοὶ σπόροι ἔπεσαν κοντά εἰς τὸν δρόμον καὶ καταπατήθηκαν καὶ τὰ πηπνά τοῦ οὐρανοῦ τοὺς ἔφαγαν· ἄλλοι ἔπεσαν εἰς πετρώδες ἔδαφος καὶ ὅταν ἐφύτρωσαν, ἐξεράθηκαν, διότι δέν εἶχαν ὑγρασίαν· ἄλλοι ἔπεσαν ἀνάμεσα στὰ ἀγκάθια καὶ ὅταν φύτρωσαν τὰ ἀγκάθια, τοὺς ἐπνιξαν τελείως· καὶ ἄλλοι ἔπεσαν εἰς καλὸν ἔδαφος καὶ ἐφύτρωσαν καὶ ἀπέδωκαν ἑκατὸ φορές περισσότερον καρπὸν». Οἱ μαθηταὶ του τὸν ἐρωτοῦσαν τί σημαίνει ἡ παραβολή αὐτή. Καὶ ἐκεῖνος εἶπε: «Σ' ἐσᾶς ἔχει δοθῆν τὸ νά γνωρίσετε τὰ μυστήρια τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ, ἀλλ' εἰς τοὺς λοιποὺς δίδονται μὲ παραβολές, διὰ νά κυττάζουν ἀλλὰ νά μὴ βλέπουν καὶ νά ἀκούουν ἀλλὰ νά μὴ καταλαβαίνουν. Ἡ παραβολή αὐτή σημαίνει τὰ ἐξῆς: Ὁ σπόρος εἶναι ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ· ἐκεῖνοι ποὺ ἔπεσαν κοντά εἰς τὸν δρόμον εἶναι οἱ ἄνθρωποι ποὺ ἄκουσαν, ἔπειτα ἔρχεται ὁ διάβολος καὶ ἀφαιρεῖ τὸν λόγον ἀπὸ τὴν καρδιά τους, διὰ νά μὴ πιστέψουν καὶ σωθοῦν. Ἐκεῖνοι δέ ποὺ ἔπεσαν εἰς τὸ πετρώδες ἔδαφος, εἶναι οἱ ἄνθρωποι ποὺ ὅταν ἀκούσουν, δέχονται μὲ χαρὰν τὸν λόγον ἀλλὰ δέν ἔχουν ρίζαν· προσωρινῶς πιστεύουν καὶ τὸν καιρὸν τῆς δοκιμασίας ἀπομακρύνονται. Ἐκεῖνο ποὺ ἔπεσε στὰ ἀγκάθια, εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ ἄκουσαν, ἀλλ' εἰς τὸν δρόμον τους συμπνίγονται ἀπὸ τὰς φροντίδας καὶ τὸν πλοῦτον καὶ τὰς ἡδονὰς τοῦ βίου καὶ ὁ καρπὸς τους δέν ὠριμάζει. Ἐκεῖνο δέ ποὺ ἔπεσεν εἰς τὸ καλὸν ἔδαφος εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ μὲ καρδιά καλὴ καὶ ἀγαθὴ ἀκούουν τὸν λόγον, τὸν διατηροῦν καὶ καρποφοροῦν μὲ ὑπομονήν». Ἐνῶ ἔλεγε αὐτά, ἐφώνησε: «Ἐκεῖνος ποὺ ἔχει αὐτιά διὰ νά ἀκούῃ, ἄς ἀκούῃ».

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλα, Ἀρχιμ. Εὐ. Αντωνιάδου, Ἀμ. Ἀλιβιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἐκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ).

«κατέχουσι» τὸ ῥόγο καὶ «καρποφοροῦσιν ἐν ὑπομονῇ»· δηλαδή δέν ἀδιαφοροῦν, ἀλλὰ συγκρατοῦν μέσα τους τίς θεῖες διδασκαλίαι, καὶ κάνοντας ὑπομονή στὶς ποικίλες δοκιμασίες καὶ περιστάσεις τοῦ βίου, τελικὰ καρποφοροῦν τίς ἀρετές, οἱ ὁποῖες συνοψίζονται στὴν ἐξ ὅλης καρδίας καὶ διανοίας ἀγάπη πρὸς τὸν Θεὸ καὶ τὸν συνάνθρωπο.

Ὁ ζωνφόρος ῥόγος τοῦ Κυρίου

Δέν εἶναι τυχαία ἡ παρομοίωση τοῦ ῥόγου τοῦ Κυρίου μὲ σπόρο. Ὁ σπόρος, ἐνῶ ἐξωτερικὰ φαίνεται κάτι τὸ ἀσήμαντο καὶ τιποτένιο, φέρει μέσα του ζωὴ. Αὐξάνεται μέσα στὴ γῆ ποὺ τὸν ὑποδέχεται καὶ μεταβάλλεται σὲ φυτὸ ἢ ἀκόμη καὶ σὲ πανύψηλο δένδρο. Ὅμοια οἱ ῥόγοι τοῦ Εὐαγγελίου κατ' ἀρχὴν φαίνονται σάν ἀπλῆς ἠθικῆς προσταγῆς, ὅμοιες σὲ μικρότερο ἢ μεγαλύτερο βαθμὸ μὲ αὐτές ποὺ συναντᾶμε σὲ διάφορες θρησκείαι, φιλοσοφίες, ιδεολογίες καὶ πολιτισμούς. Ὅσο ὅμως περισσότερο μὲ συνέπεια καὶ πολλὴ ταπείνωση τοὺς κρατᾷ ὁ πιστὸς μέσα του, γνωρίζει τὴν ἀληθινὴ φύση τους· προέρχονται ἀπὸ τὸν πα-

14 Ὀκτωβρίου 2012: ΚΥΡΙΑΚΗ Δ΄ ΛΟΥΚΑ.

«Τῶν Θεοφόρων πατέρων τῆς ἐν Νικαίᾳ Ζ΄ Οἰκουμενικῆς συνόδου (787)».

Ναζαρίου καὶ Γερβασίου μαρτύρων. Κοσμᾶ τοῦ ποιητοῦ († 787).

Ἰγνατίου (Ἀγαλλιανοῦ) ἀρχιεπισκόπου Μηθύμνης.

Ἦχος: β΄ – Ἐωθινόν: Η΄ – Ἀπόστολος: Τίτ. γ΄ 8-15 – Εὐαγγέλιον: Λουκ. ν΄ 5-15.

Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 21 Ὀκτωβρίου, ΣΤ΄ ΛΟΥΚΑ.

Ἀπόστολος: Γαλ. α΄ 11-19 – Εὐαγγέλιον: Λουκ. ν΄ 27-39.

ντοκράτορα Θεό καί ἀποτελοῦν ἀποκάλυψη τῆς ὑπάρξεώς του. Μέ τήν τήρηση τῶν ἐντολῶν τοῦ Χριστοῦ ἀρχίζουν νά ἀναβηθῶν μέσα στόν πιστό ρεύματα ἄκτιστης ζωῆς, πού χαρακτηρίζει τόν ἄναρχο Θεό. Βαθμηδόν ὁ πιστός βγαίνει ἀπό τά στενά ὄρια τοῦ ἀτόμου, ὅπως τό πουλί πού ἐκκολλάπεται, καί ἀνοίγεται στίς ἀχανεῖς διαστάσεις μιᾶς ἀήλιης μορφῆς ὑπαρξης, τοῦ Προσώπου. Ἀγιάζεται, θεώνεται, βλήπει καί χωράει μέσα του τοὺς πάντες καί τά πάντα. Γίνεται ὁμοιοσ μέ τόν Θεό, ἔτσι ὅπως τόν ἠθελε ὁ Θεός, ὅταν τόν δημιούργησε.

Ἄς μὴν περιφρονοῦμε ἵσοιόν τό λόγον τοῦ Κυρίου, διότι εἶναι κραταῖός καί δυνατός καί φέρει μέσα του τήν αἰώνια ζωή. Ἄς τόν ὑποδεχοῦμε στή γῆ τῆς καρδιάς μας καί ἄς τόν καλημερήσουμε μέσα στό χωράφι τῆς Ἐκκλησίας μέ τά μέσα πού μᾶς χορηγεῖ τό Ἅγιο Πνεῦμα, ὥστε νά καρποφορήσει καί νά γίνῃ δένδρο, τό ὁποῖο ἐνῶ θά ὑψώνεται στή γῆ, ταυτόχρονα θά εἶναι φυτευμένο καί στόν πνευματικό οὐρανό, παρέχοντας σέ μᾶς καρπούς ζωῆς καί ἀφθαρσίας. Ἀμήν.

Ἄρχιμ. Π. Κ.

Ἀπό τίς νέες ἐκδόσεις τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας

ΧΡΙΣΤΟΥ Θ. ΚΡΙΚΩΝΗ

ΟΜΟΤ. ΚΑΘΗΓΗΤΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ

Σχέση Ἑλληνισμοῦ - Χριστιανισμοῦ κατά τόν Ἰωάννη Χρυσόστομο

Προλογίζει ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερώνυμος (σχήμα 14x21, σελ. 152)

ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΚΥΡΙΟΥ»: 1) Κάθε Σάββατο καί ὥρα 6.00 μ.μ. γίνεται τό κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου», στόν Ἱ. Ναό Ἁγίας Εἰρήνης (ὁδ. Αἰόλου) Ἀθήνα. Προηγεῖται ἡ Ἀκολουθία τοῦ Ἑσπερινοῦ, στήν ὁποία περιστασιακῶς θά χοροστατεῖ ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος καί θά ὁμιλεῖ. 2) Κάθε Παρασκευή καί ὥρα 5.30 μ.μ. γίνεται τό κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου» στόν Ἱ. Προσκυνηματικό Ναό Ἁγίας Βαρβάρας στόν ὁμώνυμο Λῆμο Ἀττικῆς. Προηγεῖται ἡ Παράκληση τῆς Ἁγίας καί ὁμιλεῖ ἕνας ἀπό τοὺς Ἐφημερίους τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ.

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἑβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰασιού 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδότης - Διευθυντής· Ἐπίσκοπος Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διευκρίτιση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπό τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ' ὄλο τόν κόσμο μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr